

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IONIȚĂ, ADRIANA-ZÂNA

**Cartea târziului : poeme și prozopoeme / Adriana-Zâna
Ioniță.** - București : Eikon, 2025
ISBN 978-606-49-1388-3
821.135.1

DTP: Mihăiță Stroe

Ilustrație copertă: Jenő Major, *Dintr-o iarnă*

Editor: Valentin Ajder

Adriana-Zâna Ioniță

Cartea târziului

Poeme și prozopoeme

E I K O N

București, 2025

de la adorații, logorei, expuneri
se creează astfel un microhabitat de intimitate
similar conului de umbră,
unde se retrag
printre altele, să moară, elefanții
și cei mai Singuratici dintre oameni,
cât nu e prea târziu.

Cuprins

I. LA UN PAS DE PASUL TRECERII

ninge-n Parâng	11
pro domo.....	12
duplicat	13
te voi iubi toată vara.....	14
unde bate secunda?	17
la <i>shopping center</i>	19
solitudinii în pastel.....	20
„Adriana, noi ținem la tine și la amintirile tale...”	21
„păstrează-o temporar”	23
m-am născut prea târziu	24
primăvară, eu	28
când taci, nu doare	30
but under that surface, I’m crying	31
Acoperământul Mamei	33
Epilog	36
de atunci.....	38
în seama pietrelor... ..	39
ce îți vei aduce tu aminte de pe pământ atunci	41
„o cameră numai a mea”, un fel de Singurătate	42
nu-l întrebați pe cel singur de ce.....	44
diminează a Anului Nou	45
pe când învățam să mor sub surâs	47

unde se duc trăirile când se schimbă	48
bilet de trecere și de iubire	51
Ajunul, ...	55
de-aici se vede Departe ninsoarea	56
non omnis moriar, ...	57
pe atunci, ...	58
o fereastră uitată deschisă	61
cei care se iubesc fie și o singură zi	63
elegie pentru colecționarii de octombrii	65
orele dimineții	66
nicio muzică nu spune mai mult	68
elegie de septembrie	69
septembriele lăsate în noi	70
plasa de siguranță	71
când dorul	72
așa e Timpul, ...	73
lanuri de lavandă	74
godot nu vine niciodată	76
ca să nu ne doboare oboselile lumii, ...	77
prozopem	
chilie de gând	78
Cel mai frumos om este cel care am vrut să fiu	80
scrisoare de dragoste	
dragă Tu, ...	82
dorul meu dor	85
atâta risipă de frumos pe pământ	87
poem de (ne)trăită iubire	88
ceea ce te va doborî	90
„eu sunt cel mai eu atunci când sunt Tu”	91
cu cinci ani în urmă	92
fragil! sunt copiii!	93
rafturile astea îmi dau dreptate, ...	95

prozopem

„asta nu e poezie” se scrie atât de mult	
că prinde să se uite	97
copiii merită Pace!	98
nicăieri, iubito, ...	99
ceva absurd se dă drept om	100
solilocviu	102
atunci	103

2. NU ȘTIAU NICI MARILE PLOI

ce nu știu nici marile ploi	107
ceea ce nu știu nici marile ploi	109
Eminescu al meu e un areal unde	110
despre ce însemna puterea de a iubi	111
poemul Întoarcerii-Acasă	112
pe când învățam să mor	115
poza asta de aproape	116
dare de seamă	117
„Așteptarea începe când nu mai e nimic de așteptat.	
Așteptarea nu așteaptă nimic”	119
ceea ce s-a petrecut atunci a fost un sfârșit	121
I love to write daily	123
la un moment dat nu se știe de cine	124
azi, trec prin mirări	126
de mult	127
îmi cer plecările	128
aveam 19	129
era și atunci octombrie	130
așa se face	131
diminețile astea de abur des	132
cântec pentru Jeni	133

septembrie,.....	134
dacă tot se prescrie	135
și nu știam și nu știam	137
din gălbenirea frunzei și din ierbi.....	138
nu atunci, mult mai târziu.....	140
din 12 August acela, mai exact, la ora 11, ...	141
în dimineață asta de 18,.....	142
când scriam asta, eram mai puțin.....	143
când taci nu doare	144
când rămâne fără timp.....	145
la vremea când, nemuritoare,.....	146
și dacă	147
Itaca, Itaca.....	148
prozopoeem.....	149
amintirile rămân la locul lor.....	150
„e timp destul ca să-ți compui o față”	151
învățătorii mei de aici și dintre stele.....	152
la zi, suflete,.....	153
prozopoeem.....	154
știi, prietene,.....	156
sunt 27 aici și un chip ca o bornă desparte.....	157
atât de mult am stat între cuvinte.....	158
sufletul de Mamă.....	159
și între timp nu s-a schimbat nimic.....	162
pentru că e aproape imposibil.....	163
prozopoeem.....	164
poate	165
tot ce ating.....	166
cu fiecare zi	167
în urmă cu trei ani,.....	168
Albastrul primei iubiri	169
Prozopoeem	173

Viața în vitrină	177
În pauza dintre două lucruri nu-i nimic	178
Cred, Doamne.....	179
crede-mă, Maestre, am citit toate cărțile care	180
ceea ce nu mi-am închipuit niciodată.....	181
când m-am întors	182
tu să continui să cânti și atunci	184
Centrum Mundi.....	185
la fiecare pas nu mai e cu puțină nimic,.....	186

3. DU-TE SPRE TINE

după domnia ta, ...	189
dacă anumite lucruri	190
poate	191
adăpostit de mori de vânt.....	192
când liniștea se rupe în bucăți	193
ieșirea din rând	194
nu sunt sigură	195
de aici până departe unde e	196
într-una dintre zile, ...	197
nu toate loviturile lasă în urmă răni	198
când scriu e bucuria intrinsecă aceea	199
nu-l întrebați	200
de la o vreme	201
poate exista, ...	202
cunosc bine traseul acesta pe care îl duci.....	203
poate	204
aveam certitudinea, privind.....	205
cred, Doamne, ajută necredinței mele.....	206
când liniștea se rupe în bucăți nu	207

uneori e.....	208
nu, ...	209
tăcerea se alege bob cu bob	210
cel singur e	211
e liniște	212
prozopoeem.....	213
orele dimineții conțin	215
când a uitat să închidă după el, ...	216
nu e ciudat că orice coerență este produsul unei amputări?.....	217
încă mai dobor ziduri, după singurul.....	218
nu știi ce mi-a rămas să mai duc pe sub cuvinte	220
e un soi de tristețe	221
sala de așteptare	223
din câte povești m-a dislocat realitatea	225
e liniște acum, să o lăsăm așa	226
când se adună într-o singură zi.....	227
când te-ai născut prea târziu.....	228
în niciun loc select.....	230
mai mult decât liniștea lui Beethoven.....	231
mâine, în oraș, vine târgul de carte	232
Maria mea, ...	234
între cele care rămân neîntinate.....	235
o, nu îmi spune să măsoar distanța dintre.....	236
Dragă Mamă, ...	237
dar eu știu că ar fi de ajuns o potecă de munte, ...	239
în loc de o distanță, îndeobște așa	240
tratat despre așteptarea în zadar.....	241
despre marea cantitate de ieri	242
ca să nu ne doboare oboselile lumii,.....	243
ajuns, ca-n Pessoa, ...	244
Market.....	245

ce ar fi ieșit din vorbe	247
la zi, laudatio	
prozopoeem.....	248
hai să fim fericiți.....	250
când mi se face dor	252
în loc de sfârșit.....	253

1.
La un pas
de pasul trecerii

„Atunci când n-am să mai pot
iubi pe nimeni am să mor
voi, cei care știți că meritați dragostea mea,
aveți grijă să nu mă ucideți.”
Geo Bogza

ninge-n Parâng

și e viscol, niciun zbor de pasăre niciun cântec,
dragostea mea,
în afara șuierului alb de zăpezi zvon absurd
de pe un alt tărâm
unde se face sfârșitul știut
și devastator pentru un trunchi desfrunzit
care își mută pe sunet tăcerile frânte sub stern
ninge și e târziu, dragostea mea, cântec șoptit
am să dau pe vuiet vocea mută din piept
să pot să mă ascult eu întâi
înainte s-ajung zăpadă sau vaier nebun
final absurd
oare mai ies viu din iad, voi mai fi
atât de viu încât să te văd
să te simt
ninsoare-n mătăanii
cu lacrimi de sfânt
când ning peste tine cântec șoptit
eu sunt
dragostea mea, ninge-n Parâng
și e târziu

nu știu dacă marginile rămân vizibile
când
tai cu mâna aerul
despart de vălmășeala dinafară
cum aş trasa
un timp
tremurat
provizoriu
nu știu dacă nevorbind este la fel
cu Tăcerea sau o încercare
de-a copia
neîntinarea de viață
[pe o hârtie de calc umbra
umbrei atinsă-i privirea]
poate de aceea e scrisul tacit
mediere
între *vorbele incisiv* încolțind
totdeauna o rană
și inofensiva Tăcere
așternându-se blând
sub cuvânt
unde-ți îngenunchezi
învins
inima

duplicat

am crezut că e de ajuns dacă primesc ziua ta
pe ușa din față
pe unde vin de obicei oamenii rari
aceia
care nu-și lasă nicio zi la tine nicio noapte
nici pe ei înșiși
mai mult decât impresia pe fugă
străvezie spune

„așa se păstrează lumea neîntinată
de privirile zilei
de o seamă cu tine, singurătate
stăpână de drept”

secund în viața ta se aștern
resturi anexe ca-n dune
zilelor rămase în tăceri de rând
curgându-te discret
ca pe o singurătate de nisip
pe tine, neînchipuitule de singur
tu cu tine

te voi iubi toată vara

motto

„stând acolo și întrebând: ce va fi
dacă trecem de frumusețe?”

Ingeborg Bachmann

am fost cei din urmă inocenți
din cătunele lunii
pribegind prin orașe frumoși
cât vara va fi ținând cu noi
cum de obicei ții cu cel fragil
la urmă și tăcut
în vraja lumii pe vechi
cu doi locuitori
ca prin minune
vara aceea ne încăpu pe amândoi
într-un pliu de lună plină
sau într-un torent de iris stânjeniu
prelins pe buze în lava de sărut
de atunci
torentele splendorii vin
dintr-un pliu de vară
în zâmbetul unic „zâmbetul acela”
tremur culcat în umbra privirii
cu numele tău sub clavicule,
mut, ca în pieptul de lună

tu în loc de dimineață de săptămână
de an de vreme de vale de oameni
de arșiți și mai cu seamă
de mine desprinsă din coastă de adam
să renasc pentru vara din tine

cu o lume
ce începe geneza de seară cu „Tu”

fiecare stare apoi fiecare gară aeroport țară
au în comun același punct cardinal
cu plecare în zâmbetul tău din vara aceea
când am fost cei mai frumoși inocenți
din cătune de lună

dar vai ar fi trebuit să știu
cineva să îmi spună la ivirea în lumină
deja tu erai te iubeam
mult înainte de logos
înainte de a cădea amândoi învinși de cuvinte
te iubeam
când nu existau vorbe grăbite să ne-o ia înainte
împerechindu-se arbitrar de față cu noi
puși la îndoială
că am fi altfel decât opaci
mai mult zid între tăceri
noi după unii
straniu înger pronominal întrebând
în cea mai curată dintre tăceri
neîntinată de suferință

„ce va fi în urmă dacă trecem de frumusețe?”

va cădea altfel lumina
se va chirca lumea
nu va mai încăpea și cocleala
suflată pe noi în cea mai kitschoasă spoială

de vremea ce strigă surd
neauzită în norii tăcerii de apoi
noi suntem cei mai frumoși locuitori
ai iubirii cât vara

unde bate secunda?

Unde bate secunda asta
pe dinăuntru închisă
într-o vamă?
la care dintre porți
nu e niciun vameș
scăpat din terțe balade
să strige pe șleau
hei, ți-a căzut ceasul din ore
s-au spart cioburi secundele tale
la ultimul check-in
și un rest din ce ai fost
s-a închis definitiv pe dinăuntru
sufală în pomadă sub dâre
din plâns să te scadă
un artefact
de pe vremea când ceasul tău juca pe la porți
simulacru de viață
sub acoperire?

la capăt
nimeni nu strigă
hei, ți-ai uitat ceasul!
atenție la ultima secundă din fire
prost obicei
să se închidă singură pe dinăuntru
să-ți lase
numai trupul
în afara ultimei porți...
trupul tău dintr-un ceas simulacru